

VÝCHODOČESKÉ
DIVADLO
PARDUBICE

9 20
13

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ZÁŘÍ >>> 104. sezóna 2013/14

ERŽIKA A NIKOLA ČILI PETRA A HONZA

„NEVIDITELNÁ“ DAGMAR NOVOTNÁ

S LÍDOU VLÁŠKOVOU O DIVADLE, SYNOVI I KONÍCH

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM **I-I** HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU **→★** UVÁDÍ AGENTURA KOMETA.

ZÁŘÍ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	3.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 21:40	9. REPRÍZA	A
			Premiéra interiérové verze			
STŘEDA	4.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 21:40	10. REPRÍZA	B
PÁTEK	6.	19:00	DON JUAN	KONEC 21:10	19. REPRÍZA	H
NEDĚLE	8.	13:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ		 str. 13	
		15:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ		 str. 13	
ÚTERÝ	10.	19:00	J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála / LIMONÁDOVÝ JOE			F
			Pokud nosíte kolty proklatě nízko a máte dost odvahy na dostaveníčko s drsnými muži a smyslnými ženami v arizonské prérii, na vlastní kůži budete moci zjistit, že nakonec vždycky zvítězí láska. V titulní roli V. Šanda. Režie N. Deáková. Hostem Městské divadlo Mladá Boleslav .			
STŘEDA	11.	18:00	SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ	KONEC 20:50	26. REPRÍZA	X
PÁTEK	13.	19:00	POSLEDNÍ VÍKEND	KONEC 21:20	9. REPRÍZA	E
SOBOTA	14.	18:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 20:40	11. REPRÍZA	U
PÁTEK	20.	10:00	HOLKY Z KALENDÁŘE	KONEC 12:40	16. REPRÍZA	D
SOBOTA	21.	18:00	RICHARD III.	KONEC 20:40	20. REPRÍZA	T
ÚTERÝ	24.	19:00	DON JUAN	KONEC 21:10	21. REPRÍZA	A
ČTVRTEK	26.	19:00	Molière / SCAPINOVA ŠIBALSTVÍ			C
			Proslulá komedie o vychytralém sluhovi, jenž stojí na straně mladých pánů proti jejím zkostrnatělým rodičům, kteří nerespektují lásky svých synů. Oženit ano, ale jen výhodně! A tak se Scapino pokusí změnit „běh světa“... V titulní roli M. Ruml, držitel Ceny Thálie 2012 pro činoherce do 33 let. Režie J. Novák. Hostem Městské divadlo Mladá Boleslav .			
PÁTEK	27.	19:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 21:30	17. REPRÍZA	
SOBOTA	28.	18:00	ZPÍVÁNÍ V DEŠTI	KONEC 20:40	34. REPRÍZA	G
NEDĚLE	29.	19:00	SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ	KONEC 21:50	27. REPRÍZA	
			Náhradní termín za zrušená představení 26. května a 1. června na Kunětické hoře!			

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	13.	19:00	APATMÁ HOTELU PLAZA	KONEC 21:15	11. REPRÍZA	H1
NEDĚLE	15.	15:00	T. Kraucher / PRINCEZNA KONVALINKA	Pohádka o královských vdavkách plná písniček a hádanek. Režie T. Kraucher. Hostem Divadlo Pohádka, Praha.		
PONDĚLÍ	16.	9:00	PRINCEZNA KONVALINKA			ŠK
		10:30	PRINCEZNA KONVALINKA			ŠK
STŘEDA	18.	9:00	TISÍCE LET HUDBY II	→ KONEC 9:50	17. REPRÍZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY II	→ KONEC 11:20	18. REPRÍZA	ŠK
PÁTEK	20.	19:00	APATMÁ HOTELU PLAZA	KONEC 21:15	12. REPRÍZA	H2+H3
PONDĚLÍ	23.	8:30	PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	→ KONEC 9:25	20. REPRÍZA	ŠK
		10:30	PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN	→ KONEC 11:25	21. REPRÍZA	ŠK
ÚTERÝ	24.	19:00	PAVEL DOBEŠ A TOMÁŠ KOTRBA	Koncert populárního folkového písničkáře za doprovodu kytaristy T. Kotrby.		
STŘEDA	25.	19:00	POKUSNÍ KRÁLÍCI	→ KONEC 20:20	16. REPRÍZA	B1

VČD VÁS ZVE NA DOSTIHOVÉ ZÁVODIŠTĚ

SOBOTA	14.	13:00	FRANCOUZSKÝ DOSTIHOVÝ DEN – DEN EVROPY	IV. kvalifikace na 123. Velkou pardubickou České pojišťovny a řada dalších dostihů. Vstupenky na Francouzský den do lóže VČD je možné vyměnit za kupóny u abonentních vstupenek v předprodeji VČD.		
--------	------------	-------	--	---	--	--

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	10.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	NÁCHOD
ČTVRTEK	19.	19:00	DON JUAN	JIHLAVA
ČTVRTEK	26.	19:00	CHARLEYOVA TETA	HLINSKO
PÁTEK	27.	19:30	POKUSNÍ KRÁLÍCI	JIHLAVA

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **6.** 18:00

RICHARD MÜLLER & FRAGILE = HLASY

Legendární slovenský zpěvák se tentokrát rozhodl pro koncerty „a cappella“. Pouze čisté hlasy a dech vyrážející forma interpretace. Skladby ve fantastických úpravách a bez jediného nástroje s R. Müllerem zazpívá skupina Fragile. Pronájem P. Pešek.

SOBOTA **19.** 19:00

R. a M. Cooney / A JE TO PYTLÍ!

I. PREMIÉRA P1

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. V hlavních rolích L. Špiner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan J. h.

NEDĚLE **20.** 19:00

A JE TO PYTLÍ!

II. PREMIÉRA P2

NEDĚLE **27.** 19:00

K. Magnusson / KUTLOCH aneb I muži mají své dny

Černá komedie plná ironie o těžkém údělu muže v současném světě. Jedno z posledních míst mužského sebevědomí se nachází v kotelně pod supermarketem Happycentrum, kde se scházejí čtyři stateční muži schovaní před svými shoppingujícími manželkami... Hrají B. Klepl, F. Blažek nebo R. Štabrňák a další. Režie J. Jirků. Hostem **Studio DVA, Praha.**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ **8.** 19:00

YVONNE SANCHEZ & PEDRO TAGLIANI

Koncert polsko-kubánské jazzové zpěvačky, která byla v roce 2002 nominována na cenu Anděl v kategorii Jazz & blues, za doprovodu virtuózního brazilského kytaristy.

NEDĚLE **20.** 15:00

V. Kracík / PIRÁTSKÁ POHÁDKA

Dvě úplně obyčejné malé holky z Olomouce najdou v pískovišti zakopaný vzkaz v lahvi a v něm mapu ztraceného pirátského pokladu... Pohádka vhodná pro děti od tří let. Režie V. Kracík. Hostem **Divadlo Tramtarie, Olomouc.**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HRAJEME:

Molière / DON JUAN

Vrcholná komedie velikána světového divadla o člověku, který překračuje všechny hranice. Don Juan je vášnivý svůdce žen. Užívá si života bez výraznějšího cíle, uspokojuje jen své potřeby, na druhé se neohlíží... V hlavních rolích L. Špíner a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

W. Shakespeare

🔗 str. 20

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Magická komedie. Athénský les plný kouzel, krásy i divokosti, bytostí éterických i těch, z nichž sálá erotická touha. Hrají J. Konečný j. h., P. Janečková, L. Špíner, M. Sikorová, P. Tenorová, J. Pejchal, M. Tichý j. h. a další. Režie M. Pecko j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice v luxusním apartmá číslo 719 hotelu Plaza v New Yorku. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svůdce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

B. Comden – A. Green – N. H. Brown – A. Freed / ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

Slavné muzikálové melodie, skvělá taneční čísla, humor a zábava. A navíc pořádná porce lásky ve filmových ateliérech Hollywoodu na konci 20. let minulého století, v čase, kdy se rodil zvukový film. V hlavních rolích J. Pejchal, J. Musil, M. Sikorová a P. Janečková. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry, mluvili s postavami a vypátrali vraha? Ne? Tak to všechno v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a J. Vrána. Režie P. Novotný.

W. Shakespeare / RICHARD III.

Tragédie člověka, jehož jedinou láskou je nenávisť... člověka, který chce vše, protože sám není ničím... který udělá vše pro to, aby měl moc, s mocí však nenadělal nic. V titulní roli M. Mejzlík. Režie Z. Dušek j. h.

T. Karpianus / PERNÝ PERNŠTEJNSKÝ DEN

Hrává pohádková taškařice o tom, co se stane, když se při prohlídce hradu Pernštejn zmocní zlobivý mazaný kluk kouzelného zvonečku a nejhezčí holky na hradě. V režii T. Karpianus j. h. hrají L. Mecerodová, M. Sikorová, P. Borovec a A. Postler.

S. Thiéry / POKUSNÍ KRÁLÍCI

Absurdní komedie o nevšední návštěvě banky, kde je rázem všechno jinak! Zbohatlík A. Kraft si jde jako obvykle vybrat peníze, což roztočí kolotoč podivných situací. Banku totiž odkoupila tajuplná banka indická... Na Malé scéně hrají J. Pejchal, M. Tichý j. h., L. Vlášková, L. Mecerodová a P. Novotný. Režie A. Petrželková j. h.

T. Firth / HOLKY Z KALENDÁŘE

Laskavá komedie vycházející ze skutečné události, která pojednává o obyčejných ženách, z nichž se díky aktům v charitativním kalendáři na čas staly celebrity. Hrají J. Janoušková, J. Paulová j. h., D. Novotná, L. Mecerodová, R. Chvalová, H. Malehová j. h. a další. Režie P. Novotný.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY ANEB BAROKO PRO OKO

Druhý díl dobrodružné cesty, při které s dětmi objevujeme pestrý a lákavý svět hudby a její vývoj! Vašimi hravými průvodci spolu s muzikanty Komorní filharmonie Pardubice budou P. Tenorová a M. Mejzlík. Režie J. Uherová j. h.

A. Christie / POSLEDNÍ VÍKEND

Brilantně vystavený příběh královny detektivního žánru poprvé na českém jevišti! Lady Angkatellová s manželem pozvou své přátele a příbuzné na letní sídlo nedaleko Londýna. Víkendový pobyt se však zvrtné – jak jinak: dojde k vraždě! Kdo držel pistoli, z níž vystřelila smrtící kulka? Hrají M. Sikorová, Z. Bittlová, I. Jirešová j. h., J. Janoušková, J. Vrána, M. Mejzlík, V. Dušek a další. Režie P. Ondruch j. h.

M. Uhde – M. Štědrón BALADA PRO BANDITU

🔗 str. 8–12

Muzikálové zpracování příběhu zbojníka Nikolaj Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. Za první světové války narukoval k uherskému pluku, ale zběhl a skrýval se. Jeho láska k Eržice a nedostatek peněz, aby si ji mohl vzít, ho přivedly ke zbojnickví. Četníkům se mu dařilo unikat až do chvíle, kdy byla na jeho dopadení vypsána vysoká odměna... Hrají J. Musil nebo T. Lněnička j. h., P. Tenorová, Z. Bittlová, L. Špíner, J. Vrána, P. Dohnal a další. Režie M. Tarant j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Dva spolužáci z oxfordské univerzity se touží co nejdříve zasnoubit se svými láskami. Chybí jim však oficiální doporučení vážené osoby, jak vyžaduje dobová etiketa. Co teď? Počkat na příjezd bohaté tety z Brazílie, nebo někoho přemluvit, aby se za ni přestrojil?! Hrají P. Borovec, L. Špíner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

Co náš čeká v letošní divadelní sezóně

Letošní divadelní sezóna bude v našem divadle opět velmi pestrá. Setkáte se s několika divadelními žánry, rozdílnými typy titulů i inscenačních přístupů. Chceme totiž pro vás připravovat inscenace velkého rozpětí, neuzavírat se jen na některé okruhy a způsoby, neboť divadlo vnímáme ve svém celku jako pestrobarevnou škálu možností. V naší nabídce nechybí komedie současná ani komedie klasická, velký mysteriózní příběh s detektivními prvky, velký ani komorní muzikál, současná dramatika nebo klasické drama. Podívejme se proto alespoň stručně, co nás v této sezóně všechno čeká. Věřím, že každý z vás si již nyní vytipuje svého favorita.

Minulou sezónu jsme zahájili velkou Shakespearovou tragédií Richard III. Tentokrát v úvodu sezóny budete moci zhlédnout situační komedii mistrů svého žánru Raye a Michaela Cooneyových **A je to v pytlí**, která přímo hříjí velkým množstvím neotřelých komediálních zápletek a mikrosituací. Tomovi snažíví, ovšem nekonformní bratři Dick a Harry se pokoušejí pomoci, ale způsobují tím jeden kolaps za druhým. Režie se ujme odborník na komediální žánr Robert Bellan, s jehož inscenacemi jste se v uplynulých letech setkávali na GRAND Festivalu smíchu a také

jste komedie $1 + 1 = 6$ a Tenor na roztrhání v jeho režii odměnili Cenou diváků. Se souborem našeho divadla však bude pracovat poprvé.

Komedii ze současnosti pak doplní komedie klasická, která patří k nejlepším dílům Heinricha von Kleista. Jeho **Rozbitý džbán** uvidíte v režii Víta Vencla, který ve Východočeském divadle bude také debutovat (ale na letošním GRAND Festivalu smíchu jste mohli vidět jeho režii slavné Wildovy komedie Jak důležité je mít). Rozehrajeme zápletku jednoho soudního procesu, ve kterém se soudce namísto dopadení pachatele snaží všemožně zakrýt stopy a udržet se tak za každou cenu u moci.

Světověznámý román Umberta Eca **Jméno růže** ožije na našem jevišti v adaptaci Clause J. Frankla a v režii našeho stálého hosta Petra Kracka (naposledy u nás pracoval na inscenacích Mefisto a Dvanáct rozhněvaných mužů). V mysteriózní detektivce s prvky thrilleru z období středověku dochází k záhadným úmrtím mnichů, které vyšetřuje Vilém z Baskervillu (v podání Jiřího Kalužného). V širším povědomí je Ecovo mistrovské dílo také díky slavnému filmu Jeana-Jacquese Annauda z roku 1986 s Seanem Connerym v hlavní roli.

Na Malé scéně ve dvoře bude mít o dva týdny později premiéru komediální muzikál **Jeptišky** Dana Goggina, který se sice také odehrává v klášterním prostředí, ale prazvláštnost jeho zápletky nás zavede zcela jinak – pět jeptišek v čele s Matkou představenou se vás pokusí přesvědčit o tom, že řeholnice mají smysl pro humor a umí uspořádat dobročinné představení, na kterém samy vystoupí, aby získaly potřebný obnos do klášterní pokladny. Většina kláštera se totiž otrávil polévkou a pozůstalé nemají na zaplacení jejich pohřbu. Bizarní? Jen zdánlivě. Čeká vás totiž velká netradiční show v režii Lumíra Olšovského, jejíž energičnost podpoří i komorní prostředí Malé scény, kde pěvecká a taneční čísla budete mít na dosah ruky. Po nedávné inscenaci Benny Rock'n'Roll Star tak pokračujeme v linii hudebního divadla nejen na velké scéně, ale také na Malé scéně ve dvoře.

Druhým titulem v tomto prostoru pak bude zástupce současné světové dramatiky, které se cíleně a pravidelně věnujeme. Setkáte se s tvorbou jednoho z nejpěsňnějších a nejoblíbenějších autorů současnosti Martina McDonagha, jehož syrové irské tragikomédie se s obdivem hrají po celém světě. Režii jeho **Mrzáka inishmaanského** se vám Ladislav Špiner, kterého dobře znáte jako předního herce našeho souboru, poprvé představí také v roli režiséra. Tento projekt připravujeme postupně, nejprve jsme Mrzáka uvedli formou scénického čtení v cyklu Herecká dílna, a poté se rozhodli na takto skvělém textu dále pracovat a začlenit jeho inscenaci do našeho stálého

repertoáru. Uvidíte příběh Mrzáka Billyho, který se přes své fyzické postižení nehodlá smířit se stereotypem vlastního života, láká ho okusit dálky mimo malý ostrov, na kterém žije, a dostat se až do Hollywoodu.

Dalším titulem zastupujícím současnou dramatikou bude **Králova řeč** Davida Seidlera, která pojednává o nástupu Jiřího VI. na britský trůn a vykresluje mimo jiné společenské události před druhou světovou válkou. Název odkazuje ke skutečnosti, že nastupující král se musel zlepšit v rétorice, aby mohl být pro svůj národ silným vůdcem. Uvidíte osobní drama o smyslu lidského poslání na půdorysu královského úřadu v moderním světě, jehož filmová podoba z roku 2010 s Colinem Firthem v hlavní roli získala čtyři Oscary. Hra nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké politiky.

Do období před 2. světovou válkou nás pak zavede i druhý muzikál této sezóny, a to světoznámý **Cabaret**, který patří k nej kvalitnějším dílům svého žánru všech dob. Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v Evropě se odehrávají v Berlíně roku 1931. Také Cabaret můžete znát z filmového plátna, na kterém zářili Liza Minelli a Michael York v ústřední milostné dvojici. Obě inscenace bude režirovat kmenový režisér východočeského souboru Petr Novotný. Posledním titulem sezóny bude **Západ slunce** Isaaka Babela. Drama viny a trestu, soubor nejistoty a řádu, mezní konflikt mezi otcem a jeho syny – tak

by se dalo charakterizovat českým divadelnictvím neprávem opomíjené dílo, které patří k vrcholům Babelovy tvorby. Obsahuje témata, která jsou stálá a můžeme najít podobné situace i v dnešní době, a tedy právě pro aktuálnost této hry jsme se rozhodli ji uvést a opět vpravit do českého kontextu. Režii tohoto velkého titulu se u nás poprvé představí uznávaný režisér Janusz Klimsza. Změnou oproti minulým sezónám pak bude skutečnost, že poslední premiéra sezóny se neuskuteční na Kunětické hoře, ale v divadelním sále. Na Kunětické hoře však jako obvykle budeme vlastní inscenace uvádět. Celkem osm titulů sezóny pak doplní cyklus **INprojekty** – malé inscenační projekty světových novinek, na který bych rád pozval nejen skalní příznivce divadla, ale všechny z vás, kteří se v divadle rádi potýkáte především s ryze současnými tématy. Co se týká formy, mají tyto projekty charakter inscenace, jen s tím rozdílem, že herci hrají s textem v ruce. Zároveň jsou to projekty jedinečné a exkluzivní, neboť je obvykle uvádíme pouze jedenkrát bez možnosti večerních repríz a vždy se jedná o první české uvedení dané hry. I v letošní sezóně předpokládáme celkem pět novinek, kterými budeme pokračovat v prozkoumávání rozličných podob dnešních autorských přístupů a možností k nim adekvátních postupů režijních. Zdj

← P. BOROVEC VE SCÉNICKÉM ČTENÍ HRY MRZÁK INISHMAANSKÝ, FOTO J. SEJKORA

JOSEF PEJCHAL v roli průvodce

Z **JOSEFA PEJCHALA** se v době divadelních prázdnin stal průvodce. Nenechte se zmást, nemusel si přivýdělávat prováděním skupin turistů po Pardubicích, ale přijal nabídku Českého rozhlasu Pardubice a stal se průvodcem nového dokumentu Z Barborky až na Terezku. Nešlo však, jak by se podle názvu mohlo zdát, o bulvární pořad o Pepových milostných eskapádách, ale o cestopisný dokument, ve kterém Český rozhlas Pardubice představil patnáct nejzajímavějších rozhleden na území Pardubického kraje.

„Mám Český rozhlas rád, jsem i jeho pravidelným posluchačem. Práce pro rozhlas je pro mě velmi milým zpestřením. Navíc miluju přírodu, a proto jsem s účastí na tomto pořadu neváhal ani vteřinu,“ svěřil se před zahájením natáčení Pepa.

RaS – RaJ

J. PEJCHAL JAKO POROTCE Č. 2

VE DVANÁCTI ROZHNEVANÝCH MUŽÍCH, FOTO J. SEJKORA

NA KUNĚTICKÉ HOŘE OŽIL PŘÍBĚH ZBOJNÍKA NIKOLY ŠUHAJE

Předprázdninové víkendy trávíme tradičně na letní scéně na Kunětické hoře. Letos jsme zde nejprve odehráli Sen noci svatojánské, který měl však smůlu na velmi chladné a deštivé počasí. Dvě představení jsme dokonce byli nuceni zrušit a nahradíme je 29. září v Městském divadle.

Legendární muzikál **Balada pro banditu** – novinka v tomto magickém prostoru – měla už na počasí štěstí, premiéry 15. a 16. června se uskutečnily za nádherných letních nocí, jež se víceméně opakovaly i během následujících šesti repríz.

Baladu pro banditu v originální úpravě a novém hudebním aranžmá Marka Ivanoviče nazkoušel divákům dobře známý režisér Michael Tarant, jenž na Kuňku přenesl téměř celou podkarpatskou vesničku Koločava, ve které rozžil každyčský kout. A diváci odcházeli s velkým zážitkem pobrukuje si Zabíli, zabíli...

Ti z vás, kteří se na Kuňku nedostali, přijměte následující fotostřípky ze zkoušení jako pozvánku na příští rok. Nenechte si však ujít i komornější verzi Balady v Městském divadle.

RaS

CELKOVÝ POHLED NA SCÉNU BALADY PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER

GENERÁLKOVÉ MOMENTKY

FOTO J. FAUKNER

PETRA TENOROVÁ UŽ V KOSTÝMU ERŽIKY PŘI LÍČENÍ V ŠATNĚ, KTERÝMI NA KUŇCE JSOU MOBILNÍ STAVEBNÍ BUNKY.

PRVNÍM GENERÁLKÁM NEPRÁLO POČASÍ, LAŘA ŠPNER PROTO K ZAHŘÁTÍ CHYTŘE VYUŽIL OHNIŠTĚ NA SCĚNĚ.

JEDINEČNÝ OKAMŽIK! TOMÁŠE LNĚNIČKU S HONZOU MUSILEM DOHROMADY NA SCĚNĚ NIKDY NEUVIDÍTE, O ROLI NIKOLY SE TOTIŽ DĚLÍ V ALTERNACI.

EXPRESIVNÍ VÝRAZ VE TVÁŘI REŽISÉRA MICHAELA TARANTA BĚHEM ZKOUŠEK SVĚDČÍ O JEHO ABSOLUTNÍM POHLCENÍ BALADOU.

ZDENA BITTLOVÁ ZATÍM JEN ČÁSTEČNĚ ODĚNÁ DO KOSTÝMU ČARODĚJNICE MORANY PŘI GENERÁLKOVÝCH PŘIPOMÍNKÁCH.

JMENUJI SE POSTLER, ALEXANDR POSTLER! DALŠÍ POLICAJT Z LEXOVA REPERTOÁRU...

S. J. VRÁNOU, FOTO J. FAUKNER

čili Petra Tenorová a Honza Musil

Po premiéře *Balady pro banditu* jsme se sešli s PETROU TENOROVOU a HONZOU MUSILEM, kteří v tomto legendárním muzikálu ztvárnili hlavní role, aby se s vámi podělili o svou osobní zkušenost. Pohled herce na vlastní práci je samozřejmě zcela jiný než zvenčí. Chtěli jsme tak alespoň trochu poodkrýt zákulisí tohoto náročného zkoušení.

Když jste poprvé uviděli obsazení *Balady pro banditu*, překvapilo vás, že hrajete role Eržiky a Nikoly?

Honza: Překvapilo.

Petra: Mě taky. Velmi mě to potěšilo, ale trochu jsem se i vyděsila, stála přede mnou velká výzva. A hlavně jsem byla moc ráda, že jsem opět mohla pracovat s Michaelem Tarantem, což jsem si po spolupráci s ním na *Amadeovi* velmi přála. Michael je pro mě tím nejdůležitějším z režisérů, se kterými jsem se zatím potkala, velmi ho obdivuju. Práce s ním na *Constanze* mě, myslím, velmi posunula dopředu a nyní jsem se, doufám, díky práci na roli Eržiky opět dostala dál. Jsem mu za to vděčná. Práce s ním mi vyhovuje a chtěla bych s ním i v budoucnu spolupracovat co nejvíce.

Eržika patřila k rolím, které sis přála jednou hrát?

Petra: Určitě patřila.

Jak ses na ni připravovala?

Honza: Chodila do lesa. (SMÍCH)

Petra: Říkala jsem si, že i kdyby byla jen dvacetiprocentní šance Eržiku hrát, chtěla jsem být připravená, takže jsem si našla noty a připravovala se déle dopředu s profesorkou Gallou Macků, kdyby to náhodou vyšlo. A ono se mi to splnilo.

Ještě i během zkoušení ses připravovala s paní Macků?

Petra: Ne, během zkoušení jsem seděla na cigáru... (SMÍCH) Jasně! I během zkoušení jsem k ní jezdila dvakrát týdně zpívat – do Prahy, k ní domů, na chatu... A věřím, že to má i výsledky a divákům se líbí.

Ty ses, Honzo, také připravoval?

Honza: Když jsem se dozvěděl, že budu hrát Nikolu, začal jsem hned chodit na zpěv k Lídě Nopové. Už jsme měli i písničky z *Balady*, ale spíše mi otvírala hlas. Myslím, že mi to pomohlo.

Petra: A otevřela ho?

Honza: To musí posoudit diváci, já nic posuzovat nebudu.

Role Nikoly Šuhaje a jeho písně jsou ti bytostně vlastní, nebo ses s nimi musel více „prát“?

Honza: Vlastní mi úplně nejsou. Ale líbilo se mi, že poprvé na jevišti hraju chlapa. Je to pro mě první přelomová role, kdy se jako herec dostávám z chlapce do muže. A dlouho jsem neměl takovou velkou charakterní roli.

Viděli jste film *Balada pro banditu*? Nechali jste se jím nějak ovlivnit?

Petra: Film jsme na začátku zkoušení viděli, ale nijak mě neovlivnil.

Honza: Popravdě, spíš jsme se u něj smáli. Mně už přijde starý, nostalgický. Moje máma ten film miluje, ale myslím, že naší generaci už mnoho neříká. Museli jsme si ve hře najít svoje témata. Ale způsob, jakým chtěl Michael Tarant *Baladu* inscenovat, mě oslovil. Děláme ji jinak, více realisticky.

Petra: Naivní „vilózní“ Eržika, která je vyobrazena ve filmu, je diametrálně jiná Eržika než ta naše. Moje Eržika je spíš medvědice, tvrdá, silná, bojovná, vzdorná...

Honza: Medvědice je chlupatá, ne? (SMÍCH)

Odkud jsi čerpala, aby tvoje Eržika byla právě taková? Objevila jsi tu sílu a bojovnost v sobě?

Petra: Myslím, že ano – bojovnost mi nechybí. Největší výzvou pro mě bylo objevit Eržičino sebevědomí, hrdost a víru sama v sebe. A práce na tomto mi pomohla i v osobním životě.

Co jsi v sobě objevoval ty, Honzo? Je něco, co sis v sobě pootevřel?

Honza: Snažil jsem se na jevišti při hraní najít klid. Uvědomil jsem si, že chlap není v křiku, ale v tom, že si stojí za svým názorem, něco řekne, myslí to vážně a stojí si za tím. To je chlap!

V roli Nikolý se alternuješ s Tomášem Lněničkou. Pracovali jste na roli spolu?

Honza: Aní ne, jsme každý úplně jiný, nemůžu být jako Tomáš. Treba už proto, že je asi o osm nebo devět let starší, byla by hloupost se ho snažit nějakým způsobem napodobovat, vyznělo by to směšně...

Jaký je pro tebe vůbec rozdíl, když takovou roli zkoušíš právě v alternaci?

Honza: Hlavní rozdíl je v tom, že na zkoušení máš polovinu času, protože všichni si výstupy „sjedou“ dvakrát a ty jenom jednou. Ale na druhou stranu je skvělé, že ty výstupy i vidíš, když sleduješ „průjezd“ toho druhého. Jinak nemáš šanci zevnitř hry některé věci vidět.

Při zkoušení jste se střídali, kdo aranžuje jako první a kdo druhý?

Honza: Rozdělili jsme si to spravedlivě, měli jsme podobné množství času. Tomáš měl výhodu, že už Nikolou dřív hrál v jiné inscenaci, ale možná to byla zároveň i nevýhoda, protože tam byla řada změn a musel se učit zpívat nové aranžmá písniček. V tom ho obdivuju.

Petro, jaké to je pro tebe, když „partneříš“ se dvěma jinými herci ve stejné roli?

Petra: Jak říká Honza, každý z nich je úplně jiný, a tedy s každým z nich se mi pracuje úplně jinak. Situace jsou dané, ale s každým vyznívají trochu jinak. S Honzou jsou více hravé, s Tomášem víc vášnivé. Ale nedokážu to úplně posoudit a popsat, zkrátka oba jsou pro mě Nikolové!

Ovlivňují tím tvoji roli natolik, že by vznikaly téměř dvě verze?

Petra: Nejsou to dvě verze, je to jedna role. Když hraje Tomáš, reaguju jako Eržika, když hraje Honza, tak taky reaguju jako Eržika, i když jinak. Tomáše třeba spíš kousnu a Honzu kopnu do rozkroku... (SMÍCH)

Protože Nikola v Honzově podání chce danou situaci zlehčit a lechtat mě, ale Eržika chce situaci v té chvíli spíš řešit.

Honza: Chtěl jsem tam ukázat místa, kdy je jim spolu dobře, aby si divák řekl – vím, proč Eržika s Nikolou je.

A proč tedy Eržika s Nikolou je?

Honza: Hlavně proto, že je jiný než ostatní.

Petra: On chce svobodu, nepodřizuje se – a v tom má stejný naturel jako ona. A také draví jsou oba dva, proto k sobě „sednou“, jsou jako puzzle. Nikola není „přizdisráč“ a Eržika si ho váží.

Proč tedy později Eržika začne žít s četníkem Kubešem? Jak vnímáš tento až milostný trojúhelník?

Petra: Nikola Eržiku úplně spaluje, přijde k ní jako oheň, spálí ji, ale i ona jeho. V druhé půlce hry už má dítě, je úplně jiná, hrdá matka, která potřebuje chlapa, který jí pokosí trávu nebo vyčistí studnu, potřebuje prostý, čistý život – a to říká na začátku i Nikolovi. I přes svou divokost a hrdost – je to ženská, která chce rodinu a otce pro svého syna. A Kubeš takovým je. Vždyť Nikola svého syna možná ani neviděl...

Co dalšího tě, Honzo, na postavě Nikolý zaujalo?

Honza: Vzdor.

Jak se vám hraje v prostředí Kunětické hory, kde je jeviště roztažené do šíře i do hloubky, na věž? Je to podle vás srovnatelné s divadlem?

Honza: Není.

J. MUSIL: JAKO NIKOLA, FOTO J. FAUKNER

Petra: S divadlem to srovnatelné není, zde je to náročnější, když musíme vyběhnout celý kopec, na věž a „nezabít se při tom“, zároveň zpívat. Minule jsem málem spadla ze žebříku, protože se mi udělala díra v sukni, Tomáš mě včas zachytil. Takže je to tam v podstatě i nebezpečné. Ale mám to tam ráda, protože tam je vytvořena Koločava, dýchá to, voní senem, dřevem i ohněm, který na nás sice pořád kouří, když zpíváme, ale dává úžasnou atmosféru, dá se hrát s měsícem, hvězdami, je tam nebe, je tam vítr, který rozevlává vlasy, má to tam velké kouzlo. Divadlo je samozřejmě úplně jiné.

Honza: Myslím si, že na Kunětické hoře to musí být pro diváky zážitek, ale jako herec to přímo nevyhledávám. Naopak mám pak rád, když se inscenace převede do divadla, kde se zkomorní, zintimní, herci se navzájem jinak poslouchají, je to více o vlastních situacích, ne o všem tom kolem...

Petra: Na Kuňce je to prostě nádherná show!

I v dalších hereckých prostředcích je to jiné?

Honza: Musíš jako herec myslet na hraní na všechny tři strany pro diváky, aby všichni dobře viděli, což tě někdy limituje.

Petra: Také je jiné, že ti drkotá brada zimou...

(SMÍCH)

Honza: Ale musím říct, že jsem ještě na Kuňce nezažil scénu, která by mi tolik pomohla.

Scénograf využil Kunětickou horu na maximum a vytvořil terén, který hercům velmi pomáhá.

Petra: Voní dřevo, voní sláma...

Honza: To jsi už říkala, opakuješ se...

Petra: Hm. Ale je to tak.

Honza: Já vím, ale nemusíš to opakovat.

(NIKOLA S ERŽIKOU SE OPĚT HÁDAJÍ)

Jak se vám hraje s živou kapelou?

Honza: Skvěle!

Petra: Živá kapela s tebou může „jít“ a pomoci ti.

Znali jste písničky z Balady i dříve, ale jak se vám líbí nové hudební aranžmá?

Honza: Je lepší, tvrdíš.

Petra: Není to žádné zpívání o krásném světě, který je zidealizovaný, však taky život v Koločavě nebyla žádná pohádka, je to tvrdá země s drsnými lidmi.

Zkoušení pro vás tedy bylo náročnější než obvykle?

Honza: Bylo, především kvůli tak velké roli. Zpíval jsem minimálně čtyřikrát týdně.

Petra: Já jsem se asi nikdy tolik nestresovala jako tentokrát, byla to totiž moje první muzikálová role, tak jsem hodně chtěla, aby vše „zaklaplo“ – situace, písně, pohyb, aby to bylo kompaktní, scelené, dalo mi to hodně úsilí. Jsem ráda, že i choreograf Jirka Pokorný se nám hodně věnoval v pohybu, on mi velmi pomohl...

(HONZA SE SMĚJE)

Petra: Poradil mi vlastně i to, jak mám správně chodit. Chodit „sebevědomě“ vyžaduje zapínání úplně jiných svalů než chodit „normálně“. Ještě po zkouškách hereckých jsme se scházeli na další choreografické zkoušky, kde mi vysvětloval principy, jak být pevnější a v pohybu uvěřitelnější.

Ty jsi z choreografa tolik nadšená, že snad můžu i prozradit, že jsi do něj zamilovaná...

Petra: Ne, nejsem do něj zamilovaná! Miluju ho!

Honza: Mohla bys být jako Natalie Portman, která si po natáčení filmu Černá labuť vzala svého choreografa.

(SMÍCH)

Oba máte tedy partnery, kteří jsou od divadla. Je to pro vás nutnost, výhoda nebo je to jen náhoda?

Petra: Pro mě je to nutnost. Neumím si představit

žít třeba s učitelem nebo s nějakým „ajťákem“...

Bavíme se s Jirkou o divadle a máme spoustu společných zájmů, společné trable a dokážeme se lépe pochopit... Chodila jsem rok s „matfyzákem“, ale ten nechápal, co se děje...

Honza: Podle mě je důležitější, s kým žiješ, ne co děláš.

Petra: Ale je to důležité. Máte pak společné téma.

Honza: Když jsou lidi inteligentní, tak si budou mít o čem povídat, i když nemají stejnou práci. Ale pravdou je, že když jsou oba od divadla, vzájemně se více tolerují, co se týká časových možností, protože osobního času je u divadla málo. Divadlu musíš přizpůsobit všechno, a až pak máš svůj život.

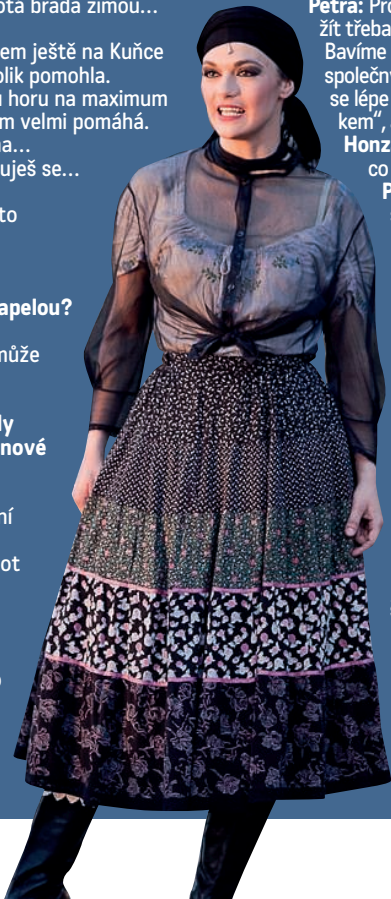
Mnozí naopak bazírují na tom, aby jejich partner od divadla nebyl a doma se už bavili o něčem jiném. Ale já také žiju s herečkou (GABINOU MIKULKOVOU – POZN. REDAKCE) a je to pro mě životní štěstí, jsme spolu už osm let.

Petro, teď jste s Jirkou spolu zkoušeli, byl často tady, ale jinak pracuje v Plzni, nebojíš se té dálky?

Petra: Nebojím. Když už nás andílci dali dohromady, tak už to nějak vyřeší.

Ať vám tedy oběma Vaše životní štěstí dlouho vydrží!

ZdJ

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ OPĚT OTEVŘOU DIVADELNÍ ZÁKULISÍ

Město Pardubice se již po jedenácté připojuje ke **DNŮM EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ** (European Heritage Days – zkr. EHD), které jsou společnou aktivitou Rady Evropy a Evropské komise. Cílem akce je posílení historického povědomí s důrazem na vnímání mezinárodního kontextu národního kulturního dědictví. Dny evropského dědictví probíhají každoročně v září v mnoha městech a obcích po celé Evropě – v zemích, které přistoupily k Evropské kulturní konvenci. V České republice je organizuje Sdružení historických sídel Čech, Moravy a Slezska.

V rámci těchto dnů je možno zhlédnout dlouhou řadu kulturních a stavebních památek, které nejsou jinak běžně pro veřejnost přístupné. Jednotlivá města rovněž pořádají doprovodné kulturní a společenské akce, jako jsou přednášky, koncerty, výstavy či městské slavnosti pod širým nebem. Historicky první Dny otevřených dveří památek se konaly již v roce 1984 z podnětu Francie. Na druhé evropské konferenci ministrů odpovědných za architektonické dědictví, která se konala v roce 1985 ve Španělsku, francouzský ministr kultury navrhl, aby Rada Evropy dala této iniciativě záštitu s mezinárodní působností. Některé evropské země jako Nizozemí, Lucembursko, Malta, Belgie, Velká Británie (Skotsko) a Švédsko brzy poté zorganizovaly podobné akce jako Francie. V roce 1991 se tyto aktivity spojily pod značkou Dny evropského dědictví. Od roku 1996 se připojuje dalších 40 středo a východoevropských zemí včetně zbytku Spojeného království. O rok později se mezi účastnické státy zařadilo i Rusko. V roce 2000 se Dnů poprvé zúčastnilo všech 47 signatářských států Evropské kulturní konvence. V České republice se Dny evropského dědictví konají od roku 1991.

Od roku 1999 má projekt celoevropské téma „Evropa – společné dědictví“. Účastnické země si však volí své národní témata, v České republice je letošním mottem „Památky v novém světle“.

Česká část Dnů evropského dědictví bude slavnostně zahájena v pátek 6. září v Olomouci a ukončena bude v neděli 15. září. **Pardubičtí zájemci se otevření památek dočkají v neděli 8. září, kdy své prostory představí třináct historických objektů.** Tradičně budou zpřístupněny kostely sv. Bartoloměje, sv. Jana Křtitele a Zvěstování Panny Marie (tzv. Kostelíček). Návštěvníci jistě uvítají možnost navštívit komentované prohlídky **zámku, městské radnice, židovského**

hřbitova, krematoria, Zelené brány či Příhrádku s městskou galerií. Letošní novinkou je zpřístupnění **Východočeské galerie, Univerzity Pardubice** (budovy na náměstí Čs. legií) a **Machoňovy pasáže.**

Do programu se opět zapojí i Východočeské divadlo, které na neděli 8. září chystá VELKÝ NÁVŠTĚVNÍ DEN, jenž nabídne nejen prohlídku zákulisí historické budovy divadla, ale také výrobních dílen a zázemí Malé scény ve dvoře. Jako bonus budou v rámci Dne otevřených dveří představeny i jednotlivé divadelní profese.

Prohlídky zákulisí budou z důvodu časové náročnosti jen dvě a začnou ve 13.00 a 15.00 hodin.

Skupinky návštěvníků budou po minulých zkušenostech početně omezené a zájemci si musí za symbolických 30 Kč zakoupit vstupenky, které se prodávají v předprodeji VČD či přímo na místě před prohlídkami, ale s tím rizikem, že skupiny mohou být již plně obsazené.

Pro ty z vás, kteří mají soutěživého ducha, je v rámci Dnů evropského dědictví připravena i soutěž vrhající pomyslné nové světlo na pardubické památky.

Soutěžní karta je součástí programové skládačky, která je od srpna k vyzvednutí v Turistickém informačním centru. Na výherce čekají zajímavé ceny!

Podrobnější informace ke Dnům evropského dědictví naleznete také v Radničním zpravodaji, na webových stránkách www.ipardubice.cz či na stránkách města www.pardubice.eu.

RaS

BĚHEM DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ BLÍŽE POZNÁTE TŘEBA PRÁCI DIVADELNÍCH VLÁSENKÁŘŮ, FOTO R. SMETANA

Miluju úsměvy diváků při děkovačkách...

ROZHOVOR S JUBILANTKOU LÍDOU VLÁŠKOVOU

Herečka LÍDA VLÁŠKOVÁ se narodila 16. května 1953, každý si tedy může spočítat, kolikáté narozeniny ke konci minulé divadelní sezóny oslavila. Navíc je Východočeskému divadlu věrná už téměř čtyřicet let! A to jsou hned dva „veledůvody“ ke krátkému zastavení a vzpomínání...

Lído, nejprve ti musím složit poklonu. Známe se už bezmála dvacet let a ty se vůbec neměníš! Jak to děláš? Udržuješ se nějak ve formě?

Že se neměním? Vtipálku, mám doma zrcadlo! Ale děkuji! Ve formě se bohužel neudržuji, i když bych měla. Takže velmi děkuji matičce přírodě, že držím poměrně slušně pohromadě.

Dodržuješ alespoň nějaké zásady zdravého životního stylu?

Co je zdravý životní styl? Spíše je nutné nic nepřehánět. Rozhodující jsou geny a já jím mohu jenom přispět – v dobrém i špatném.

Posuňme se ale v čase o několik desítek let zpátky. Kdy tě poprvé napadlo, že bys chtěla být herečkou?

Pamatuji se, jak jsem v mateřské školce nesnášela roli vypravěčky a domáhala se role hrané. Doma jsem pak barvitě líčila naše „představení“, dokonce jsem si jednu hru vymyslela, abych se mohla rodičům předvést. Že by se na mně podepsalo lhaní dospělých, jak se teď s oblibou přednáší? Ježíšek, Mikuláš... Ale bavila mě i psychologie, historie, jeden čas jsem chtěla být učitelkou, prodavačkou, posíláze novinářkou. A všechno se mi splnilo! Divadlo je báječný svět.

Byl někdo z tvých předků taky umělecky nadaný?

Maminka nadšeně ochotničila v jinonickém Sokole, dokonce se kvůli ní její budoucí manžel pokusil i o režii. Taková to byla láska!

Absolvovala jsi pražskou DAMU. Předpokládám, že jako rodilé Pražáče se ti vyhnul život na kolejích.

Nevadilo ti to? Jak jsi prožívala studentská léta?

Náš ročník byl až na pár jedinců, kteří si ale velmi rychle našli lásky i ubytování mimo kolej, samí Pražáci. Nepořádali jsme mejdany, což bylo kantorům podezřelé. Až režisér Evžen Sokolovský vyřkl teorii, že když rodiče jednoho z nás odejdou z bytu, my se tam sejdeme, spácháme velkolepé orgie a pak se zase tváříme jako svatoušci. Poté, co se přes jednu nejménovanou spolužačku našemu ročníku více přiblížil, své tvrzení smutně dementoval: Oni jsou opravdu tak slušní.

Období školy bylo fajn, ale pro mě žádná procházka růžovým sadem. Ačkoli jsem byla přijata mezi prvními třemi v pořadí, rychle se dostal pocit nedůvěry v sebe samu. Došlo to tak daleko, že jsem si pomyslela, jestli nezabírám místo někomu nadanějšímu. Trochu se to zlomilo ve třetím ročníku, kdy jsme zkoušeli ukázky z her a také začali připravovat DISKová představení – tedy absolventská představení do školního divadla DISK. Režisér Ilja Racek, dnes ředitel plzeňského divadla, měl tu odvahu obsadit mě do role šansoniérky v představení Anatol Arthura Schnitzlera. Kamarád Vašek Hálek napsal šest šansonů a já je u piana s nadšením vyřvávala. Ale když mě Ilja Racek poprvé slyšel, jak se absolutně nechytám s nahanou hudbou, hrozilo to sebevraždou. Nebo vraždou. Naštěstí se dostal úspěch a přežili jsme oba ve zdraví. Teď v komedii Holky z kalendáře po 37 letech stojím na jevišti se svou spolužačkou Janou Paulovou a mám pocit návratu do studijních let.

No, a pokud jde o život na koleji, ten jsem si pak bohatě užila tady v Pardubicích na „herečku“, tedy v ubytovně pro herce. A byla to bouřlivá léta, to si piš! (SMÍCH)

Hned po škole v roce 1976 jsi nastoupila do angažmá ve Východočeském divadle. Co tě do Pardubic přivedlo?

Vlastně omyl. Omyl vedoucího ročníku Františka Viceny – v listopadu jsem na jeho dotaz odpověděla, že jedním o angažmá s ostravskou činohrou a že mám také nabídku z Českého Těšína. A kdyby nic nevyšlo, určitě nastoupím do Těšína. Postupně se Ostrava odmítla, nikdo jiný se neozýval a koncem května vedoucí DISKu mezi řečí podotkl, že já už angažmá mám. Na poradě před koncem kalendářního roku tedy pan Vicena oznámil, že jdu do Českého Těšína, a ona to tudíž oznámila všem ředitelům a šéfům, kteří se o mě zajímali. To byla rána! Pak přijel z Pardubic spolužák s tím, že tam o mě mají zájem, jenomže já už nejsem volná. Takže honem k telefonu... Pan ředitel Bittl se zeptal, jestli zpívám. Na mé námitky, že jenom specifický žánr, nedbal a já jela podepsat angažmá.

Jak vzpomínáš na své začátky na pardubickém jevišti?

Je tu jistá paralela se školou. Dost dlouho mi trvalo, než jsem prorazila pomyslný strop, částečně se uvolnila a přestala mít pocit člověka „do počtu“.

A kdy se to zlomilo?

Jednoznačně s příchodem Jaroslava Vostrého. Najednou jsem si přece jen začala víc věřit a ono to fungovalo! Co si budeme povídat, už režisér Ivan Glanc mým nespokojeným kolegům říkal, že nemohou dokázat, jak jsou dobří, když jim to nikdo nedovolí. Ale ty první roky byly pro mě také k něčemu dobré – na méně významných titulech jsem se mohla „otřískat“ a vylepšit techniku, navíc bez velkého rizika.

V té době bys asi neřekla, že v Pardubicích strávíš celý svůj profesní život, že?

Když jsem se dozvěděla, že jedna kolegyně jen o málo starší než já tady bude už deset let, ohromilo mě to: Jak to?! Přece já budu cestovat po divadlech, určitě nesetrvám na jednom místě! Sedívá je teorie, zelený strom života.

Hrála jsi zde ale krásné role. Určitě jsi byla spokojená a neměla důvod odcházet... Nebo se objevily i chvíle, kdy bys nejraději Pardubice opustila?

Hned první roky mě napadalo, že půjdu raději studovat historii než exhibovat ve hrách pochybných kvalit i režie. Naštěstí se ale vždy včas objevili zajímaví režiséři: Jaroslav Vostrý, Otto Ševčík, Ivan Balada, Michael Tarant, Jura Deák...

A druhý moment byl počátkem devadesátých let, kdy jsem pro sebe v divadle neviděla žádné nadějné výhlídky. Tehdy jsem si říkala, že bych brala i tu Prahu. Náhoda tomu chtěla a já odešla na mateřskou, v divadle nastaly změny a já opět dostala chuť pracovat právě v tomto divadle.

Herecká profese není jednoduchá. Co tě na ní nejvíce láká a co naopak nejvíce vadí?

Začnu negativy. Vadí mi, že herec je příliš závislý na druhých, nemůže, pokud není „buldozer“, rozhodovat o tom, jaké bude hrát role a s kým. Nejde o nechuť, naopak o potřebu hrát, hrát dost a zajímavé role. Nejhorší je nicnedělání. Ale na druhou stranu, prostředím v divadle je mnohem přívětivější a zajímavější než to mimodivadelní, takže dnes mě baví diskutovat s kolegy i s našimi divadelními přáteli než se nudit s některými tzv. „normálními“ občany. Na divadle mě baví ta neustálá proměnlivost, s každou rolí přijdu i nová poznání. Miluju úsměvy diváků při děkovačkách...

Kdybys mohla vrátit čas, chtěla bys ses stát opět herečkou?

Ano, asi bych se zase rozhodla pro herectví.

Opustíme ale divadlo. Máš už skoro dospělého syna. Jsi připravená na to, že brzy pravděpodobně opustí „rodinné hnízdo“?

Ono to hned tak brzy nebude. A navíc já jsem samotář, co se soukromého života týče, takže se neobávám. I když šedivá teorie... →

S. J. PEUČHALEM V POKUSNÝCH KRÁLÍČÍCH, FOTO M. KLÍMA

Jakým směrem se Ondra ubírá? Nelákalo ho nikdy herectví?

Už na základce mu tuto možnost kantoři podsouvali, jenže dodnes by ho lákala spíš režie nebo kamera, aby měl vše „pod kontrolou“. Baví ho historie, zejména válečná. Před třemi lety se rozhodl pro samostudium korejštiny, kupodivu mu to vydrželo a dnes o Koreji i sousedních státech zná mnohé. Moc mu přejí, aby se jeho sen, že „zmizí“ do Jižní Koreje, kde už má i pár internetových kamarádů, splnil. Takže pokud opustí „rodinné hnízdo“, bude to pár set kilometrů od Pardubic.

Ale kdyby se přece jen rozhodl pro herectví, bránila bys mu, jak to často prezentují herci-rodiče?

Určitě ne. Ale už ode mě ví, že pozice neúspěšného herce – tím nemyslím popularitu v médiích – je jednou z nejhorších, které by ho mohly potkat.

Ondra se narodil ze svazku s významným dostihovým jezdcem Kamillem Kuchovským. Vnímala jsi fakt, že se Kamil pohyboval v úplně jiném prostředí než ty, jako výhodu, či nevýhodu?

Pro mě to byla jednoznačně výhoda! Ale je to o člověku, nikoliv o prostředí. S Kamillem jsme měli jednu věc společnou, vzájemně jsme obdivovali své profese a jejich výlučnost nám přišla samozřejmá. Mně nevadilo, že ke koním se musí vždy, svátek nesvátek, a také že jsou vždy na prvním místě. A Kamilovi bylo jasné a naprosto pochopitelné, že u mě je na prvním místě divadlo. I když se synem se to asi jemně pozměnilo... Kamil netrpěl zakyslostí, že ač čtrnáctinásobný účastník Velké pardubické ji nikdy nevyhrál (na zakomplexované muže mám cit!), že byl spíše tím, kdo připravoval koně pro druhé. Lidé, kterých si v oboru vážil, ho velmi uznávali: jako trenéra, jezdce

i podkováře. I to jsme měli společné. Kolegové, kteří ho znali, by potvrdili, že s Kamillem bylo fajn.

Musím na tebe také prozradit, že jsi téměř propadla moderním technologiím. Surfuješ na internetu, chatuješ na Facebooku, zúčastňuješ se různých webových diskusí... Co ti to přináší?

Ač jsem právě na Facebook kvůli technickým problémům pořádně naštvaná, neopustím ho, protože jsem v kontaktu s přáteli, které jsem neviděla dlouhá léta, našla jsem zde i další dávné známé. A přes jednu webovou diskusi jsem potkala skvělé lidi, se kterými se už i scházíme. Díky stránkám Spolužáci.cz jsme před prázdninami uspořádali setkání 9.B – po 45 letech!

To je úžasné! Ale není anonymní svět virtuálních „přátel“ někdy až trochu nebezpečný?

Internet je dobrý sluha, ale zlý pán. Také jsem zpočátku netušila, že existují slídiči, kteří jsou schopni porušit pravidla, odhalit vaše inkognito. Dnes už jsem v pohodě, psychicky nemocné ignoruji a naopak si možnost internetu užívám.

Zpátky do reálného světa. Čím se v životě řídíš? Co je tvým životním krédem?

Je to stále to samé: Nebýt hulvát v životě a lhát na jevišti. Jak jde doba, je to pro mě více a více důležité.

A závěrem, co je tvůj doposud největší životní úspěch?

Bez váhání – Ondřej a Kamil!

Lído, díky moc za rozhovor a do dalších let ti přeji hlavně zdraví a štěstí, a to jak v životě, tak v herectví!

RaS

PŘELET NAD KUKAČČÍM HNÍZDEM v nemocnici uvedl Billy Bibbit

Při příležitosti oslav 60. výročí vzniku psychiatrického oddělení Pardubické krajské nemocnice se 17. června pod širým nebem přímo v areálu nemocnice konala unikátní projekce legendárního filmu Miloše Formana *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Netradičním promítáním v produkci pardubického Letního kina jako moderátor provázel **JOSEF VRÁNA**, jenž ve Východočeském divadle ztvárnil postavu Billyho Bibbita v neméně slavné divadelní adaptaci, kterou divadlo uvádělo pod názvem *Přelet nad hnízdem kukačky*. Premiéra se konala 1. listopadu 1986 a jednalo se dokonce o první české uvedení hry amerického režiséra Dala Wassermana, jež vznikla podle románu Kena Keseyho. Vhodně ho z kola ven. Pardubická inscenace, kterou režíroval Michael Tarant a hudbu k ní složil Vladimír Mišík, měla velký ohlas, získala si značnou popularitu a dodnes se na ni vzpomíná.

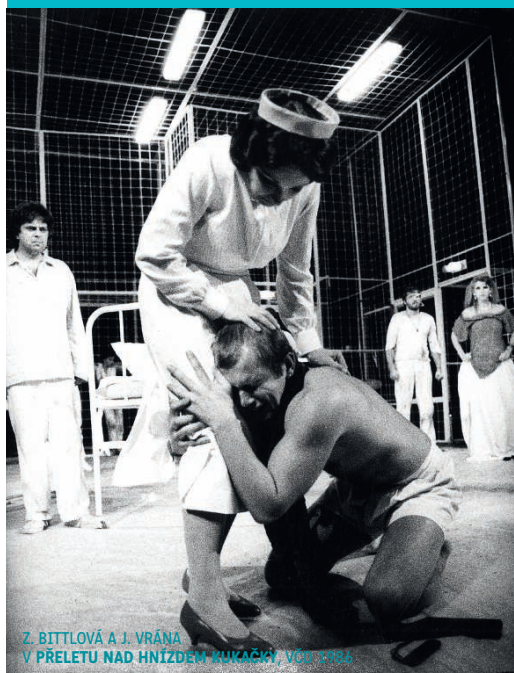
„Ve Východočeském divadle jsem měl a mám mnoho krásných rolí. Ale Billy Bibbit patří k mým nejoblíbenějším. Přelet byl výjimečnou inscenací ve výjimečné době, proto jsem rád, že si ji alespoň tímto způsobem můžu připomenout. Ovlivnila mě

na celý život. Při jejím zkoušení jsem se poprvé setkal s režisérem Tarantem a tuto spolupráci jsem už nikdy neopustil. Byl to začátek mého profesního směřování,“ uvedl Pepa Vrána, kterému na hru v hlavě zůstala spousta vzpomínek: **„Mimořádným zážitkem byla návštěva psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě při přípravě inscenace. Vzali nás jako nový příjem, oblékli do sepraných tepláků a strávili jsme tam celý den mezi pacienty. Dodneška si to pamatuji, bylo to opravdu hodně silné.“**

Pěti Oscary ověřenou filmovou podobu kultovního Keseyho románu s Jackem Nicholsonem v hlavní roli zhlédlo v areálu nemocnice kolem pěti stovek diváků. Byť se jedná o důvěrně známý film, mimořádná projekce na mobilním plátně na neobvyklém místě byla velkým lákadlem.

„Běžně nemoderuji, ale díky krásným vzpomínkám na toto představení jsem na nabídku kývl. A jsem velice rád, že jsem tak učinil. Už tak silný film dostal v nemocničním prostředí další náboj. Moc se mi to líbilo,“ sdělil Pepa po promítání.

RaS – DuK

Z. BITTLVÁ A J. VRÁNA
V PŘELETU NAD HNÍZDEM KUKAČKY, VODŮ ČIRÁ

J. VRÁNA JAKO MODERÁTOR VEČERA

„NEVIDITELNÁ“ DAGMAR NOVOTNÁ

Mezi „neviditelné“ herce se letos opět dostala **DAGMAR NOVOTNÁ**. Neviditelný herec však není pejorativním označením umělce, který je na jevišti málo vídán, naopak je to ocenění pro aktivního umělce, který svou herickou práci v divadle úspěšně zúročuje také v rozhlase.

Týdeník Rozhlas už sedmáct let vyhlašuje anketu **Neviditelný herec aneb Nejpopulárnější výkon na vlnách Českého rozhlasu**. Nominace na ceny získávají herečky a herci, kteří v uplynulé divadelní sezóně ztvárnili role v rozhlasem nastudovaných inscenacích, četbách na pokračování a dalších pořadech. A právě mezi nominované se dostala i Dáša – a nebylo to poprvé! Nominaci obdržela už v roce 2008 za četbu na pokračování z deníků Niny Kostěrinové a Jiřího Münzera Dospívání nad propastí. Rovněž připomeňme nominaci z roku 2009 pro Jiřího Kalužného za roli knihovníka Aleše Jordána v novele Jiřího Kratochvila Truchlivý Bůh.

Letošní nominace byly uveřejněny 22. června v pořadu Tobogan – jednalo se o přímý přenos z pražského Divadla U Hasičů. V ženské kategorii se objevily takové herecké osobnosti, jakými například jsou Daniela Kolářová či Taťjana Medvecká. Vítězové budou pak na základě prázdninového hlasování posluchačů Českého rozhlasu a čtenářů Týdeníku Rozhlas opět oznámeni v přímém přenosu rozhlasového Toboganu, a to na přelomu září a října.

V KOMEDII HOLKY Z KALENDÁŘE, FOTO J. VOSTÁREK

Nominaci za sezónu 2012/13 získala Dáša za pětidílnou četbu Dopisů lásky Boženy Němcové, které pro rozhlas upravila Eliška Pilařová a které v dubnu 2013 v premiéře uvedl Český rozhlas Dvojka. Pod režijní taktovkou Pavla Krejčího je v Hradci Králové spolu s Dášou načítal Pavel Soukup. Dopisy lásky jsou dodnes nejen živým svědectvím o šíři a hloubce talentu dívky, která dospěla v ženu, jež v literatuře i v životě daleko překonala hranice své doby, ale rovněž zajímavým dokumentem, výpovědí o těžkých časech naší země.

Dáše gratulujeme a držíme palce, aby nominaci proměnila v cenu! RaS

CO SI O NÁS MYSLÍ? ANEB MLADÍ PÍŠÍ O DIVADLE

Velkou část našeho stálého publika tvoří žáci základních nebo studentů středních a vysokých škol. Mají zakoupenou permanentku a navštěvují divadlo ve večerních či odpoledních hodinách nebo sporadicky chodí na jednotlivá představení dopoledne, v rámci vyučování. Požádali jsme kantory všech typů škol, aby se (například v hodinách českého jazyka) pokusili o jakousi reflexi na divadelní zážitek. A tak se k nám dostalo několik „recenzí“, které, předpokládám, prošly sítím a učitelé vybrali ty nejlepší. Svůj názor na papír položili studenti gymnázií ve Vysokém Mýtě a Hořicích a pardubického Gymnázia Dašická. Možná zcela omylem se ke mně zatoulal i jeden třířádkový (!) ohlas od frekventanta pardubické SOŠ cestovního ruchu.

Pojďme si ale nejprve říct, co je to vlastně recenze. Recenze je publicistický útvar, který informuje a předešlým hodnotí. Ukolem správného recenzenta je tedy vybrat si určitou kulturní událost, knihu, film či hudební album a ve svém článku veřejnost stručně seznámit s předmětem své volby, vyzdvihnout klady, uvést zápory a v závěru připojit vlastní, odůvodněný názor. V případě divadelních představení platí pro psaní recenzí pouze jedno specifikum – a sice že vše „běží“ naživo, divák-recenzent musí být tedy už během představení velice pozorný, popřípadě si okamžitě dělat poznámky, aby v recenzi nic podstatného neopomněl. Tolik teorie.

V praxi se požadavky na recenzi podařilo naplnit jenom několika studentům. Ostatní napsali stručný obsah a popsali své pocity, někdy se čtenář mohl dokonce dozvědět herecké obsazení. Téměř nikdo nepovažuje funkci režiséra či jiného inscenátora (scénografa, kostymního výtvarníka, skladatele hudby atd.) za tak důležitou, aby se jí zabýval. Inscenace, které naše mladé publikum vidělo, patří k výrazným dramatickým kusům Východočeského divadla – převážná většina studentů hodnotila hry **Amadeus** a **Mefisto**. Obecně se dá říct, že jsme diváky nezklamali.

„Tato hra naprosto splnila všechna má očekávání. Měl jsem štěstí, že jsem navštívil se školou představení Mefisto, neboť mi pomohlo vložit další střípek vědomostí do historické skládky a vzbudilo ve mně větší zájem o problematiku dané doby,“ napsal Jan Kovář.

V. Jiraský píše: **„Závěrem se dá říct, že čas strávený v hledišti nebyl časem promarněným.“**

Tak trochu úsměvně popsala svůj zážitek Tereza Filipová: **„Sice jsem o Amadeovi slyšela leccos již před tím, ale představení natolik překonalo moje původní představy, že jsem nebyla schopná říct nic jiného než (promiňte mi ten výraz) – no, ty vole!“**

Podle Jesiky Filipové byly **„...herecké výkony skvělé a precizní. Vývoj a emoce jednotlivých postav (V AMADEOVI – POZN. REDAKCE) se daly dobře sledovat, a tak přispěly k nezapomenutelnému zážitku. Téma jako takové je velmi nosné samo o sobě, ale herecké výkony vynesly toto představení velmi vysoko. Pro mě zatím nejlepší návštěva divadla.“**

Studenti pozitivně hodnotili „přehnaný patos“, „vygradované emoce“ a „skvostné a výjimečné herecké výkony“ Ladislava Špinera, Josefa Vrány a Petry Tenorové v Amadeovi.

Vtipnou doušku na závěr své recenze Amadea napsal Šimon Martínek: **„Celkový dojem je spíš pozitivní**

i s přihlédnutím k ceně. Lístek stál necelých 100 korun a za tu cenu divák obdržel odpovídající podívanou. Skoro by si i poplakal, jak je Mozartův příběh dojemný, že takový génius se hudbou nedokázal uživit a mnoho dnešních popových kvítek se topí v penězích tak, že neví co s nimi.“

Dostalo se nám však i kritiky. Několik studentů mělo smíšené pocity z přemíry vulgarit (ve slovech či činech) v Mefistovi i Amadeovi; zdálo se jim, že adekvátního výsledku by se dalo dosáhnout i jinými prostředky, ne tolika šokujícími a hrubými. Za všechny názor Anny Kopecké: **„Ve hře mi naopak přebývaly vulgarity. Osobně totiž musím říct, že jsem jimi přesycena z televize, a jediné místo, kde od nich člověk mohl utéct, bylo divadlo.“**

A na závěr ještě postřeh té samé divačky – postrádala totiž předmluvu před představením Amadea, která by osvětlovala, že hra nebyla inscenována přesně podle skutečných událostí.

To je sice pravda, ale od uměleckého díla, jakým je i tato divadelní hra, se to ani očekávat nedá. Autor přece nenapsal dokument, je to „jenom“ jeho představa o historických postavách. Drama staví Amadea a Salieriho do výstředně konfliktních situací, které jsou výplodem jeho fantazie. A bez fantazie by se nedalo napsat žádné umělecké dílo.

Ze zaslaných recenzí mě osobně nejvíce zaujala práce studentky Jany Sekerové. Není vám to jméno povědomé? Mohlo by, protože loni jsem její recenzi, která se zabývala komedií Blbec k večeri, vyhodnotila jako nejlepší. Letos popsala svůj zážitek ze Shakespeareova Snu noci svatojánské (viz následující strana). Je vidět, že tato studentka má o divadlo dlouhodobý zájem a že své zážitky dokáže velmi srozumitelně popsat. Že by se nám v Pardubicích rodila profesionální divadelní recenzentka? Ale i kdyby ne, přála bych si víc takto nadšených a poučených diváků. JaU

J. VRÁNA JAKO SALIERI V AMADEOVI, FOTO M. KLÍMA

PECKA OD PECKA

Jak dokonalé může být spojení takových jmen, jako je Marián Pecka a William Shakespeare, jsem se přesvědčila už loni v červnu na Kunětické hoře. Byla jsem tedy zvědavá, jak si kouzelná komedie Sen noci svatojánské vede téměř o rok později na jevišti Městského divadla.

Autora výše uvedené hry není třeba příliš představovat. Shakespeareova dramata patří jednoznačně k nejzákladnějším pilířům divadelního světa. Víc pozornosti si zaslouží samotné dílo. Původní forma komedie The Midsummer Night's Dream pochází z roku 1596. Proplétá se v ní několik dějových linií, které spojuje skřítkův omyl se šťastným koncem. V lese za Athénami se setkáváme s králem lesních strašidel Oberonem a jeho ženou Titánií, kteří řeší partnerské problémy. Do jejich manželské krize přicházejí do lesa čtyři mladí Athénané: Hermie se svým milencem Lysandrem, kteří prchají před požadavky Hermiina otce Egea, Demetrius, kterému Egeus Hermii slíbil, a Helena, která následuje Demetria, do něhož je zamilovaná. Oberonovi je díky jeho náklonnosti k jakékoli ženě Heleny líto, a tak pověří rošťáckého skřítku Puka, aby díky účinkům vzácné byliny „pomohl“ Demetriovi Helenu milovat. Puk však omylem očaruje Lysandra a děj se stává komplikovanějším.

O tom, že hlavní zápletka nepostrádá pořádné zauzlení, nemůže být pochyb, proto jsou obavy o srozumitelnost jevištního provedení na místě. V překladu Martina Hilského se ale ztratit nelze. I když jsou promluvy postav poměrně složité, účinkující s nimi nemají sebemenší problém. Na srozumitelnosti inscenace má také podíl režijní zpracování Mariána Pecka. O tom, že pan Pecko patří mezi divadelní režiséřskou špičku, jsem se přesvědčila už na svých několikaletých návštěvách představení Cikáni jdou do nebe. Tyto dvě hry spojuje mnohé – nápaditost, skvěle vybrané herecké obsazení a hlavně určitá magičnost, díky níž je představení tak působivé.

Čarovný dojem dokresluje scéna Pavla Andraška, která počítá s plným využitím kopce rondelu pod hradem, jak jsme zvyklí z již zmíněných Cikánů. Zvlnění krajiny se podařilo přenést i do divadla, kde se setkáváme s podařenou napodobeninou tohoto přírodního scénografického prvku. Pozornost si zaslouží i kostýmy Evy Farkašové. Kombinují moderní s klasickým, takže výsledek působí neotřele a zajímavě. Celá inscenace je laděna do černé, bílé a červené barvy, což ladí s nočním lesem, do něž je zasazen děj hry.

Zastavme se nyní u obsazení, neboť také bez něj by hra postrádala to správné kouzlo. Jako lesu vládnoucí pár – Oberon a Titánie – se představili Ladislav Špiner a Petra Janečková, kteří paralelně ztvárňují

i zasnoubené Athéňany Thesea a Hoppolytu. Z diváckého hlediska nelze pochybovat, že jsou bravurně sehrané herecké duo. Pan Špiner však příliš vsadil na svou expresivní komičnost a z jeho Oberona se tak v některých pasážích stává zbytečná karikatura. Ve stěžejní roli skřítku Puka hraje Jan Konečný, jehož výkon patří jednoznačně mezi nejlepší. Nepostrádá charisma, pohybovou obratnost ani výrazovou přirozenost.

Skupinu hlavních rolí uzavírají dva athénské páry – Hermie s Lysandrem a Helena s Demetriem, které představují Petra Tenorová, Josef Pejchal, Martina Sikorová a Miloslav Tichý. Hermie je rozhodně nejlepší role v jaké můžeme Petru Tenorovu vidět. Z této čtveřice je však nejvýraznější Miloslav Tichý, jenž nás opět přesvědčuje o svých komplexních kvalitách. Martina s Josefem jsou kvalitní herci a podávají standardně skvělé výkony.

Z vedlejších rolí si zaslouží být jmenováni Pavel a Tomáš Novotní jako amatérští divadelníci, neboť oba své role ztvárňují s téměř hmatatelným nadšením. Na své si přijdou i fanoušci Jiřího Kalužného (k nimž se hrdě řadím), který zaujme svým laskavě zachmuřeným projevem, i když nemá moc prostoru. Dále účinkují Zdeněk Rumpík jako Hermiin otec Egeus, Jan Hyhlík jako Theseův poddaný Filostrates, Václav Dušek a Josef Jelínek v alternaci s Vítem Pištěckým jako členové skupiny divadelníků, Tomáše Novotného v roli Klubka alternuje Michal Švarc. Za ženskou část souboru dále hrají Lída Vlášková jako první víla a Dagmar Novotná, která má doprovodný pěvecký part. Skupinu víl a elfů uzavírá Hana Kubínová v alternaci s Michaelou Novotnou a akrobati Petr Dejl, Petr Dufek a Vladimír Novák. Celá inscenace je pohybově velmi náročná a všichni účinkující podávají v této oblasti skvělé výkony, čímž spolu tvoří výborně sehraný herecký tým. Lyričtější pasáže jsou oživeny akrobatickými skoky na trampolíně. Hra je obohacena o hudební doprovod (na Kunětické hoře interpretovaný živou pětičlennou kapelou, v divadle je bohužel reprodukován), který pochází z pera Roberta Mankoveckého. Jedná se o zhudebněné originální části textu, které zpívá nejen už zmíněná Dagmar Novotná.

Na závěr lze říct pouze jedno: Sen noci svatojánské je nejlepší inscenace na současném repertoáru. Spojuje promyšlenou předlohu od slavného dramatika, nápadité a bezchybné režijní zpracování i bez jediné výjimky kvalitní herecké výkony. V prostředí Kunětické hory se navíc jedná o efektní podívánu s magickou atmosférou. Co dalšího si divák může přát? Snad jen více Mariána Pecka v Pardubicích!

Jana Sekerová,
Gymnázium Dašická, Pardubice, 16 let

DIVADELNÍ STUDIO LAIK UŽ MÁ SVÉ ČLENY

Stávající sezóna bude první sezónou nově otevřeného **Mladého divadelního studia LAIK**. Dramatický kroužek při Východočeském divadle určený pro děti a mládež od 7 do 17 let povede herec a zkušený pedagog Zdeněk Rumpík, který bude svým žákům předávat základy herectví, seznámí je se zákulisím divadla, představí jim různé divadelní profese, také s nimi nastuduje vlastní představení a v neposlední řadě je připraví pro účinkování v projektech samotného divadla.

Z konkurzu na konci minulé divadelní sezóny, jehož se účastnilo na šedesát zájemců, vzešlo třiačtyřicet členů studia. Více informací o studiu LAIK naleznete na www.vcd.cz. Nyní však přijměte pozvání na Malou scénu, kde probíhal konkurz...

RaS

K NERVÓZNÍM PŘÍTOMNÝM KRÁTCE POHOVOŘIL BUDOUCÍ VEDOUCÍ STUDIA ZDENEK RUMPÍK.

PŘED ZKUŠEBNÍ KOMISÍ PŘEDSTOUPIL I VAŠEK NĚMEC, SYN NAŠEHO BÝVALÉHO KOLEGY MILANA NĚMCE.

Víme, jak bude vypadat scéna komedie A JE TO V PYTLI!

Ještě před prázdninami se v dílenském dvoře sešla část realizačního týmu komedie **A je to v pytlí!** s pracovníky výrobních dílen. Na předávací poradě inscenaci představil režisér Robert Bellan, jehož komedie často sbírají ceny na GRAND Festivalu smíchu, a o scéně pohovořil scénograf Jaroslav Bönisch. Premiéra současné situační komedie mistrů tohoto žánru Raye a Michaela Cooneyových (otce a syna) bude mít premiéru až v říjnu, ale pracovat na scéně se musí začít s předstihem...

RaS

ÚVODNÍ SLOVO REŽISÉRA ROBERTA BELLANA VYSLECHLI I ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL A SCÉNOGRAF JAROSLAV BÖNISCH.

POTÉ NÁSLEDOVAL VÝKLAD JAROSLAVA BÖNISCH, KTERÝ POZORNĚ SLEDOVAL TAKÉ JEVIŠTNÍ MISTR JOSEF VANÍČEK.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
TELEFON: 466 616 411
FAX: 466 657 224
WWW.VCD.CZ
WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
TELEFON: 466 616 432
466 616 402
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
TELEFON: 466 616 430

PŮČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00 - 17:00
466 616 423
602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
PÁTEK 11:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDĚLE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
ULICE KARLA IV., PARDUBICE
2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
The energy to lead

Chládek & Tintěra
PARDUBICE
člen skupiny enteria

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

SKANSKA

Autoprodej DUKLA
PARDUBICE

Alukov
Member of IPC Team

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

deník

Pardubice
Český rozhlas

radio hey!
...to můžeš

V1
východočeská televize

informační server
WWW.PARDUBICKO.CZ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArt

HAK

P
CENTRUM

AUTOCENTRUM

era
Beyond Radar

VCES
JAKÝKOLIVKOVÝ KONTAKT

MULTI
MULTIMEDIÁLNÍ KONTAKT

PATRIOT
PRO KAMERÁČKY A FOTOGRAFY

Kuchyně
KUCHYNĚ PRO VŠECHNY

Vema

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ZÁŘÍ 2013 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. TENOROVÁ, BALADA PRO BANDITU, FOTO J. FAUKNER